

Den nuværende Amtmand har foreslaaet den Ordning, at der sikres ham Mulighed for paa Kontoret at have en Fuldmægtig, hvis hele Arbejdskraft staaer til Amtets Raadighed, saa at der altid paa dette Kontor vil være en Mand, som Publikum kan henvende sig til. Amtets Forretninger er i Forvejen overordentlig store i Forhold til de andre Amters, og man har ment det nødvendigt at imødekomme dette Ønske. Det er det eneste ekstraordinære, der er ved dette Lovforslag, som jeg tillader mig at anbefale til det høje Tings Velvillie.

Dernæst skal jeg tillade mig at fremsætte *Forslag til midlertidig Lov om Ændringer i og Tillæg til Lov om Værnepligt af 8. Juni 1912 og midlertidig Lov om Indkaldelse af værnepligtige til Søværnet af 25. Februar 1914.* Bestemmelserne har til Hensigt at sikre Sikringsstyrken ved Hæren og Flaaden det fornødne Mandskab og at gøre det muligt at lade hjemsende saadant ældre Mandskab, som i meget lang Tid har været inde — det sidste gælder navnlig Flaaden. Ændringen gaar i Almindelighed ud paa, at den Ret, som værnepligtige nu har til paa Sessionen at begære Udsættelse med Uddannelsen indtil 25 Aars Lægsrullealder, midlertidig bortfalder og erstattes med en Adgang til at faa en saadan Udsættelse. Der har været nogen Stigning i Antallet af Begæringer om Udsættelse, og man kunde befrygte, at de værnepligtige, der skal møde eller har Ret til at møde, i meget stort Tal vil begære Udsættelse til 25 Aars Alderen, i det Haab derved at opnaa en kortere Rekruttjenestetid end den, der nu er nødvendig paa Grund af Forholdene. Imidlertid er det, som sagt, kun Retten, som bortfalder. Det kunde jo tænkes, at den vil blive benyttet i den Grad, at alle de mødte forlangte Udsættelse, saa at der ikke vilde være nogen at indkalde og uddanne i et enkelt Aar. Man har ønsket at give Adgang til Udsættelse i normalt Omfang, saa at de, der har et berettiget Ønske om paa Grund af personlige Forhold o. s. v. at faa Udsættelse, ogsaa fremtidig kan opnaa den.

Angaaende Søværnet foreslaas der i den nævnte midlertidige Lov en Ændring i § 3. Det hedder i denne Paragraf: „Den værnepligtige, der opfylder Betingelserne for paa Sessionen at kunne erholde Vedtegning „Befaren“, men ikke inden sit 26de Lægsrulleaar har fremstillet sig for en Session, vil ved sin Tilstedeværelse her i Landet paa en Tid, hvor Session ikke afholdes, have under Straf af Bøder fra 10 Kr. til 100 Kr. at underkaste sig Bedømmelse ved Søværnet“. Og videre hedder

det: „Bedømmes de værnepligtige tjensteddygtige, indhentes Justitsministerens“ — nu Indenrigsministerens — „Bestemmelse om deres Indkaldelse. De 26-aarige befarne indkaldes, saa snart Omstændighederne tillader det“. Denne Aldersgrænse, 26 Aar, som er fastsat i den midlertidige Lov, foreslaas her ændret til 20 Aar for paa den Maade at sikre Flaaden det nødvendige Mandskab og gøre det muligt at hjemsende af Sikringsstyrkens ældre Mandskab nogle, der har været inde meget længe. Endvidere ønskes af for Flaadens Betjening nødvendige Grunde disse Bestemmelser udstrakte til at gælde eksaminerede Maskinister eller dem, der har erholdt Certifikat som Radiotelegrafister. Jeg skal anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Endelig er at fremsætte *Forslag til Lov om Bidrag af Skibsarten til Foranstaltninger i Anledning af Dyrtiden.* Forslagets første Paragraf er saalydende: „Der skal af Skibsarten svares et maanedligt Bidrag til Dækning af Udgifter ved Foranstaltninger i Henhold til Lov Nr. 164 af 7. Aug. 1914 til Regulering af Priser paa Varer, der i særlig Grad er paavirkede af de forhøjede Skibsfragter, Brødkorn, Kul og Foderstoffer m. v., samt ved andre Foranstaltninger under Indenrigsministeriet i Anledning af Dyrtiden“. Lovforslagets Formaal er hermed angivet: Der skal af Skibsarten svares et maanedligt Bidrag til at modvirke Følgerne af de forhøjede Skibsfragter. I Februar 1915 samledes i Gøteborg efter Regeringens Initiativ en skandinavisk Rederkonference, hvor ogsaa Repræsentanter for de nordiske Stater var til Stede, hvis Opgave var at undersøge Muligheden for en Regulering af de allerede da truende høje Skibsfragter. Konferencen arbejdede længe, men endte med en Udtalelse, hvori man paaviste Vanskelighederne eller Umuligheden af en Tvangsregulering af Fragterne, og erklærede, at en frivillig Ordning heller ikke vilde være mulig. Denne Udtalelse vil være ærede Medlemmer kendt, idet den er blevet trykt i et Dokument, der er tilstillet Rigsdagen, men den er i øvrigt ogsaa optaget som Bilag til det Forslag, der her forelægges. Adskillige af de Betragtninger, som gælder Umuligheden af en Tvangsregulering af Fragterne, har sikkert deres Gyldighed.

Dette Forslag endte, da Rederne aabenbart havde Erkendelsen af, at Konferencen ikke kunde være helt resultatløs, med en Opfordring til Rederne i de nordiske Lande om ikke at benytte sig af enhver Fragtstigning for Transport til Skandinavien